

د يو آماتور ليکونکي دنار و نيوکوځواب

سريزه:

د افغانستان دجوړيدو د ۲۶۰ کليزې په علمي غنډه کې چې د افغانستان دکلتوري ودې ټولني له خوا د ۲۰۰۷ کال داکتوبر پر ۱۹ مه دکلن په ښار کې دايره سوې وه، ما په دغه غونډه کې برخه اخيستی و، پدې غونډه کې دعبداالله احسان له خوا د غونډې د برخه والو څخه دا پوښتنه وسوه چې: افغانستان د اوسني بحران څخه څنگه نجات موندلای شى؟ هغه په رئيسه هيئت کېني دناستو وينا کونکوڅخه هيله وکړه چې هر يو په يوه جمله کې خپل نظر څرگند کړي. زموږ ملگرو هريوه څه چې لازم گڼله وويل، خو ما پخپل وار سره خپل نظر داسې څرگند کړ: ترڅو افغانستان خپلې اختلافات دپاکستان سره حل نکړي، امنيت او ثبات به زموږ هيوادته رانسې.

دتفريح په وخت کې يو سړى ماته راغى او ويې پوښتل چې: سيستانى صايب! ايا ستاسو مقصد ددې جواب نه د ديورند دکربني په رسميت پېژندل دي؟ ما جواب ورکړه چې: که دپاکستان سره زموږ اختلافات ديوي مجموعي په توگه وبولونو د ديورند دکربني اختلاف په کې مهمه کړي ده. او زياته مي کړه چې پاکستان اوس د ديورند دکربني په رسميت پېژندلو قانع نه دى، بلکې د متک تر پولې رسيدل غواړي، د دې ورستې جملې په اړويدو هغه سړى بلي خوا لار اوزه بيرته پخپل ځاى کښېناستم. کله چې کنفرانس ختم شو او زه بيرته سويډن ته راغلم، په دې فکر کې شوم چې ديوي مقالې په ترڅ کې خپلې افکار او وړانديزونه په څرگند ډول هغه پوښتونکي او نورو افغانانو ته په ډاگه کړم، نو هغه و چې ما د (ما اتک ميخواهيم وپاکستان متک، اما طالبان چې ميخواهند؟) تر سرليک لاندې مقاله تر ليکنې لاندې ونيوله، خو په دې لړکې زموږ په ښارکې يواغان (رحمت الله حسن) راته تيليفون وکړه او دگرويرنې په ترڅ کې ئې پوښتنه ئې وکړه، پر څشى مصروف يې؟ ما ورته وويل چې د يو افغان ديوي پوښتنې ځواب په فکر کې يم، خو ودې نتيجه ته رسيدلې يم چې دافغانستان دحکومت د دېرشوکلنو سياسي او تيليغاتي هلي خلي د پښتونستان دجوړيدو په خاطر، ددې پرځاي چې افغانستان يا دهاخوا پښتنو ته گټه ورسوي، هم مور ته او هم د ديورند دکربني هاخوا پښتنو ته ډير تاوان رسولى دى. ده ماته وويل چې ښه به داوى چې خپله دغه مفکوره د يوې مقالې په ذريعه مطرح کړي ترڅو ډېر افغانان په دې پوه سي. ما ورسره ومنله او دنومبر دمياښتنې په ترڅ کې ما وکړاى سو چې يوه مفصله مقاله د"بررسی علل رشد افراطگرایی در میان قبایل شمال غربی پاکستان" تر عنوان لاندې تکميل او دافغان-جرمن آنلاين او دعوت نت سايتونو دلارې خپره کړم چې البته د ډېرو افغانانو خوښه سوې وه او ماته ئې دتبريکې اېميلونه را ورسيدل.

په دې سلسله کې دوهمه مقاله مي د(تأثيرات سوء افراطگرایی بوضع داخلی پاکستان) تر عنوان لاندې تکميله کړه او دنومبر په مياشت کې نوموړى سايتونو ته ورکړه او ورپسې نوبت ورسيد د (ما اتک ميخواهيم و پاکستان متک و....) مقالې ته چې هغه هم د دسمبر په مياشت کې دويب سايتونو له لارې نشر سو. خو دا مقاله هم ديوعکس العمل سره مخامخ سو، مگر ما بيله ډېنه چې دکج بحثى دروازه کولې وي، يوه بله مقاله د (برای نجات وطن از بحران، چاره ئې جز نوشيدن جام زهر "خط ديورند" نيست) سرليک لاندې د نوموړوسايتونو له لارې خپره کړه.

خو ورځې وروسته، يوه پښتون آماتور ليکوال چې ويل کيږي په تاجکستان کې دبنډ ونهر په انستيتوت کې څوکاله حاضرې ورکړې ده، او بيا دلر مودى دپاره دخلق ددېموکراتيک گوند دسياسى بيرو ديوغرى دستيار او ځانگړى بادي گارد و، ودې ميدان ته را ودانگل او زما دمقالې په اړوندې يوه اوږده بې سروپايه پر پره وليکل، چې نه نقد دى او نه کوم طرحه، بلکې د تورونو يوه مجموعه ده، او ښائى خيال وکړى چې د دې ميدان فاتح سوې دى.

مادلته داماتور ليکوال اصطلاح ځکه کارولې ده، چې ځينى خلک دوزگارى په وجه دخپل تحصيلي رشتي پر خلاف، ليکوالى ته مخه کړې ده، خو ليکوالى د دوى اصلى کار او مسلک نه دى. مسلکى ليکوالان هغه کسان دى چې داجتماعى علومو لکه: ژورناليزم، تاريخ، ژبه، ادبيات، اقتصاد، حقوق او فلسفې په رشتو کې ئې تحصيل کړى وي، او دعملى ژوند په ميدان کې زيادتره وخت دليکنې او مطبوعاتى کارنو سره مصروف وي، خو هغه کسان چې دطبيعى علومو لکه: زراعت، طبابت، جيولوجى، بيولوجى، رياضى يا نوروتخنيکى رشتوکى درس ويلى وي، او د بيکارى په وخت کې کله ناکله ليکوالى ته لاس وروړى، هغوته آماتور ليکوالان ويلای سو. د دې خبرې معنا دانه ده چې دوى نسى کولای ليکنه وکړى، کولای سي، خو که د دوى ليکنې د دوى په اصلى رشته کې وي، ډيرى به قوى او معتبرى ليکنى وي.

زموږ داپشتون انجنير.... هم يو د دغو آماتور ليکوالانو څخه دى، خو زه دده نوم ځکه نه اخلم، چې پوهيږم د ده اصلى هدف، ځان مطرح کول دى، نه دا چې ده غوښتى وي د افغانستان او پاکستان دا اختلافاتو اولانجى يعنى د

ديورند دکرښی دحل دپاره کومه نظریه او طرحه وړاندی کړی . زه په دی جواب کی د ده هغه تخریبی او توهین آمیزلیکنی هغه ټکی چی ما او یو تعداد نورو ملی شخصیتونو ته متوجه سوی دی په گوته کوم او په لازمودلایلو سره ئی ردوم ، او قضاوت نورولوستونکو ته ورپریږدم .

اصلي بحث ته راگرځم:

اول - زموږ آماټور لیکوال، زما پر هغه خواشیني چی مادھیواد دجنوبی او شرقی پښتنو پروژنه څرگنده کړی وه، او تراوسه هم د دغی وضعی د دوام څخه ډیر متاثر یم، داسی ملندی وهی اولیکی: " بناغلی سیستانی کله دجنوب او شرق دپښتنو پر وژنه اوبسکی تویوی او خواشیني څرگندوی: " آیا بمباردمان در جنوب وشرق کشور باید تا نابودی آخرین فرد پشتون ادامه یابد یا اینکه بالاخره این جنگ باید در یک جانی توقف کند؟"

دلته تاسوپخپله وگوری آیا زما په دی پورتنی یادونه کی تاسی کوم ناروا احساس یا انسانی ضد نښه نښانه وینی چی دا سیاسی سوداگر، زما پردی انسانی احساساتوباندی ملندی وهلی دی او داسی ئی ښکاره کړی چی گواکی د وطن دخلکو پر وژنه ژړا او خواشیني ښودل یو غیر انسانی کار وی؟ د ده له دغه بی ځایه انتقاد څخه داسی معلومیږی چی دی د وطن دخلکو پر وژنه هیچ چرت نه خرابه ئی او پکی ری هم نه وهی؛ خو زه اساساً داسی باعاطفه انسان یم چی د انسانانو د وژل کیدو څخه سخته کرکه لرم ، او څوک چی د خپل همنوع او بالخاصه دخلکو بیوزلو هیوادوالو په وژنه، محنت او رنځ متاثره نشی، ده ته مور څنگه دانسان خطاب وکړو؟ اته قرنه مخ کی دشیراز لوی متفکراو مصلح " سعدی" داسی فرمایلی و:

توکز محنت دیگران بیغمی

نشايد که نامت نهند آدمی

په دغه پورتنی بیت کی نه یوازی دبنی آدم غم د انسان سره مطرح دی ، بلکی د وطن په سطح زموږ دیوه کور غم او درد را سره شریک دی . که چیری مور دخلپلی کورنی د غرو په مړینه او وژنی نه خواشیني کیږو ، او اوبسکی ورته نه تویو، نو بیا څنگه ادعاکولای سو چی زموږ چرت د دیورند دهاخوا پښتنو پر سرنوشت خراب دی ؟ هولا زه په ډیر افتخار سره وایم چی زه دخلکو هیوادوالو اوبیا دجنوبی او شرقی پښتنو په وژنه نه یوازی زیات خواشیني اومتاثر یم، ددوی پرحال ژارم او سوزم، بلکی غواړم ددوی ریغ دخلپلی لیکنی په وسیله نور وته هم ورسوم . په دی وجهه ما دخلپلی مقالی په ترڅ کی دپښتنو د اوسنی غمجن ژوندانه تصویرکړی او دجنگ دقطع کولو دپاره می هغه لاری او علتونو ته توجه اړولی ده کوم چی بالاخره دهغه دعملی کولو څخه هیڅ چاره نلرو. ما دخلپلی مقالی په یو ځای کی د اسوال مطرح کړی دی :

"من نمیدانم کسي از دولت مردان کشورتا کنون به این فکر افتاده که جلو این کشت و کشتار در جنوب وشرق افغانستان گرفته شود یا خیر؟ اصولاً چرا باید جنگ در جنوب کشور متمرکز باشد و همین ولایات پیوسته مورد ضرب و شتم نیروهای خارجی قرار داشته باشند؟ راه علاج و چاره چیست؟ آیا بمباردمان در جنوب و شرق کشور باید تا نابودی آخرین فرد پشتون ادامه یابد یا اینکه بالاخره این جنگ باید در یک جانی توقف کند؟ ... پیشنهاد راه معقول نجات کشور از بحران موجوده از طریق جستجوی یک راه حل عادلانه رفع اختلافات با پاکستان، به معنای تخویف مردم کشور ازپاکستان نیست، بلکه برداشتن گامی است درجهت عادی ساختن روابط دپلوماتیک دوکشور همسایه با توانائی های متفاوت نظامی و اقتصادی. آخرمگر میتوان تا ابد با همسایه قوی تر ازخود در دشمنی زیست؟ همسایه ایکه هر روز وهر هفته و هرماه بخاطر ترانزیت مال التجاره خود از بنادر آنکشور ناگزیریم به لطف وکرم او رجوع کنیم. ادامه این روش تا دراز مدت ناممکن است و ضرر آن را مردم ما با پوست وگوشت خود احساس کرده ومیکنند."

زما اصلی مقصد په دی لیکنه کی، زموږ په هیواد کی پرپښتنوسیمو د بمباریو بندول او دهری ورخی دانسانی فاجعی مخ نیول دی . په دی حساب ما خپل نظر خپلو هیواد والوته په دی منظور څرگند کړی دی چی دخلکو خلکو د ژوند د ژغورلو په مقصد، باید دپاکستان سره خپل تاریخی اختلافات حل کړو. د اختلافاتو رفع کول ځانه ته خاص میکانیزم لری چی سیاسی چارواکی او کارپوهانو پری پوهیږی . خو اوس چی افغانستان تر هروقت زیات دبین المللی دوستان حمایت له ځان سره لری دا به ښه موقع وی چی د دیورند د کرښی لانجه هم په بین المللی سطحه او دبین المللی مینځگریټوب په ذریعه حل سی . دافغانستان لوری دمتحده ایالاتو او ملگرو ملتونو سازمان په مرسته کولای شی دا شخړه په عادلانه توگه او سوله ایزه بڼه حل کاندی، ترڅونورزموږ خلک دیمباریو څخه خلاص او وطن ته سوله او ثبات راسی، او دبیارغونې چاری خپل اصلی بهیر ته ور ولوېږی.

ما د پاکستان سیاست د افغانستان په مقابل کی دهغه تاریخی اختلافاتو نتیجه بللی ده چی ددیورند کرښی د نه پیژندلو په وجه مینځ ته راغلی دی .

افغانستان ته د امریکا دراتگ هدف (د تروریسم پر ضد مبارزه او امنیت ټینګول) اعلان سوېده، خو پر امریکا باندې افغانان دا انتقاد لری چې د ۳۷ هیوادونو پوځی طاقتونو سره یوځای د دی پرځای چې ترورستان (طالبان او القاعده) په پاکستان کی تعقیب کړی او هلته دهغو پر پتوځایونو باندې حملی وکړی، ولی د افغانستان پر بیوزلو څلورکوباندې بمونه پاشی؟ ددی علت د پاکستان سیاسی چل ول او دسیسې بنودل سوی دی کوم چې د افغانستان سره ئی شپېته کلنی اختلافات لری، ترڅو دا اختلافات رفع نسی، پاکستان زموږ په مقابل کی خپل دغه سیاست تعقیبوی.

نو ما د دی لانجی او بحران دخل دپاره، هغه اصلی او بنیادی لامل یا علت چی د دیورندکرېنه ده په گوته کړی ده او دیر پاخه او ژوندی مثالونه می داعلیحضرت مرحوم امان الله خان، مرحوم محمودطرزی د امانی د حکومت دخارجو چارو وزیر، او پدی هکله دشهید سردار داود، سیاسی دریځونه ذکرکړی دی، او بیا می د اوسنی ملی او علمی شخصیتونو دریځ په دی موردکی هم ذکر کړی او ددی دقوله څخه می څوڅو جملی هم دسندپه توگه راوړی دی چی لوستونکی هغه ولولی او پری قضاوت وکړی. دامی هم ورپه گوته کړی ده چی ما د دغو ملی او علمی شخصیتونو سره د دیورند دکرېنی دلانجی په هکله کوم مجلس نه ده کړی، خو دملی دگتو دساتلو دپاره یو شانته نظر لرو، هماغسی چی زموږ دپښتونولی احساس او ملی قوم پالنه تر هیچا په کمه نه ده، نوکه چیری دیوی تاریخی لانجی دخل دپاره یو ډول فکرکوو، داهم کومه لویه گناه یا سیاسی خیانت نه دی، بلکی د وطن پرستی عالی حد ته رسیدل دی.

مونږ په دی بڼه پوهیږو چی دغه سیاسی لانجه تراوسه دپاکستان په گته، او دافغانستان او هم دها خوا پښتنو په ضرر تمام سوی ده. د بیلگی په ډول، د پښتونستان داعیه چی دافغانستان دحکومت له خوا پورته سوی او په ټول قدرت او امکاناتو سره تعقیب سوی او دشوروی اتحاد او هند دحکومتونو له خوا هم تانید سوی وه، نه یوازی دا چی په دی ۳۰ کلونو کی زموږ دیری نقدی پیسې په دی لاره کی ولاړی، او په مقابل کی مو یوه ډره گته ترلاسه نکړل، خودهاخوا پښتنو هم په ضرر تمام سول. ځکه پاکستان چی د دینی او اسلامی ایډیالوژی په دلیل مینځ ته راغلی دی، دپښتونستان داعیه ورته یو دیربڼه بهانه سو چی د پښتونالیسیونالیزم دتضعیف کولو دپاره، دقبایلوپه سیمه کی پر بنسټ پالو او دینی مدرسو دومره قوت اوزور واچوی چی په نتیجه کی نه یوازی دپښتونستان د آزادی روحیه د دیورند دکرېنی هاخوا په پښتونکی شنکړل شوه، بلکی ددی مذهبی سرمایه گذاری په نتیجه کښی په قبایلی سیمه کی دغه افراطگرانی ده چی اوس هم دبین المللی ملکونو له نظره، او هم دافغانستان او دپاکستان دحکومتونو له نظره، قبایلی سیمه نن دطالبانو او القاعدی (تروریستانو) زالگی په نامه پیژندل کیږی او ټوله شتمنه نری په دی لټه کی ده چی څنگه دا خلک د مخکی له مخی نه نیست او ناو بود کړی.

دوهم- زموږ ماتور لیکوال انجنیر په یو بل ځای کی داسی لیکي: "له بده مرغه هغه کسان چی ددغی مسئلی حل دپاکستان په گټه غواړی یو ئی هم دغو ټکو ته (کومی ټکو ته؟)س) گوته نه نیسی او دهغو نه په توپونو تېرېږی خو بناغلی سببانی په خپله ټوله لیکنه کی دافغانستان دغه دریځ ته (کوم دریځ ته، ایا پخوانی حکومتونو دریځ ته؟)س) هیڅ ایشاره نه ده کړی. زما له نظره که خدای مه کړه ستاسو مشوره ومنل سی او دیورند کرېنه بېله چون وچرا په رسمیت وپیژندل سی دا به داسی یوه تېروتنه وي، چی زیان به ئی دکندمک او دیورند دتروونو نه لږ نه وي."

په داپورته جملوکی دغه ټکی **(هغه کسان چی ددغی مسئلی حل دپاکستان په گټه غواړی)** د مکث وړ دی. زموږ دوطن یو بیسواده سړی هم نه غواړی چی دا مسئله دپاکستان په گټه تمامه سی، خو پاکستان دخپل دتشکیل را هیسی بیاتر اوسه د دغی گټی څخه استفاده کړی اوکوی ئی، دوی زموږ اقتصادی او امنیتی چاری هم خپل تر کنترول لاندی نیولی دی. که ستا مقصد ددی جملی څخه هغه کسان وی چی د دی مسئلی دعادلانه حل غوښتونکی دی، نو په دی صورت ستا دغه جمله یو لوی توهین هغه ټولو ملی او سیاسی شخصیتونو ته دی چی ما د هغوی نومونه او نقل قولونه پخپله مقاله کی راوړی دی. په اول سر کی ماته، بیا نو مرحوم حکیم تڼیوال، ورپسی استاد نگارگر، بیا باری جهانی، اوبیا دستگیرخروټی او ورپسی رومان صاحب ته دی. دانو ته پریرده چی دا توهین حتی و مرحوم اعلیحضرت امان الله خان، محمودطرزی اوپه آخرکی مرحوم سردار داود ته رسیری، ځکه اعلیحضرت امان الله خان او د ده دخارجو چارو وزیر محمود طرزی د دیورند کرېنه دسرحدی کرېنی په توگه په رسمیت وپیژندل او بیا داود خان په آخر کی دی ته حاضر سو چی د دیورندکرېنه دپاکستان سره دیو مناسب بدیل په مقابل کی په رسمیت وپیژنی اوخپل ملت د یوه لوی تاریخی رنج او مصیبت څخه خلاص کړی.

آیا ته دا ویلاي سی چی تر ما او تر استادنگارگر، باری جهانی، مرحوم حکیم تڼیوال، اعلیحضرت امان الله خان، محمودطرزی، اوسردار داود او نور ملی او علمی شخصیتونه چی ما د هغوی نومونه او نظریات په خپله مقاله کی راوړی دی، وطن پرست تره ئی؟ که چیری داسی وی نودخپل وطن پرستی یوڅو مثاله د هغه وخت څخه چی ته د

سیاسی بیرو دیوگری بادی گارد، یا سکرتر وی، راته ولیکه، ترخو مور سنا په وطن پرستی پوه سو. خان تر نورو غیر حق جگ بنسول، معقول کار نه دی، او دخلگو نفرت را پاروی.

داهم دویلو بولم: تاسی اعتراض لری چی ولی سیستانی دپخوا حکومتونو دریخ ته هیچ اشاره نه ده کړی، کابلان یو مثل لری چی وائی: "هرسخن جائی و هر نکته مکانی دارد." د افغانستان پخوانی حکومتونو دریخ زما دمقالی موضوع نه وه او زه په خپلو خبرو بڼه پوهیږم چی دخپلی مقالی په لیکلو کښی څشی ته اشاره وکړم او کوم شی ته اشاره ونکړم. دا هغه دکابلانو خبره (هرسخن جای و هر نکته مکانی دارد) خبره ده، چی ستاسر ممکن پخلاص نسی. خوته چی دپخوانی حکومتونو اوبلخاصه د خلق د دموکراتیک گوند د دریخ پلوی کوی، هغه ته اشاره کوه، خو زما په هغه مقاله کی دی موضوع ته نه جایی او نه هم مکانی وو. جالبه خبره داده چی ته د پخوانیو حکومتونو د دریخ پلوی کوی، مگر بناغلی دستگیر خروتی چی تر تا په دولتی اوحزبی لحاظ خورا مخ کی وو، اوتر تادیب پخوانی حزبی دی، د هغه حکومتونو پر موقف اودریخونوانتقاد لری او په ډاگه مو نظر د دی لانجی دحل دپاره څرگند کړی او لیکلی دی، چی ما یوه برخه پخپل مقاله کی رانقل کړی وه.

راغلو دی خبری ته چی لیکي: "زما له نظره که خدای مه کړه ستاسو مشوره ومنل سی ددیورند کړښه بیله چون وچرا په رسمیت وپیژندل سی"

زما دخولی څخه د "بیله چون وچرا" کلمات او جمله کارول، یو غیر مسؤولانه کار، او په اصطلاح دخپلی دکښی خبری را ایستل دي. کله او په کوم لیکنه کی ما ویلی دی چی داسی یوه مهمه مسئله بیله چون وچرا په رسمیت وپیژندل سی؟ هیڅوک داحق نلری چی دځانه څخه یو حرف هم زما له خولی څخه په دی مورد کی اضافه ووايي! هر کارخپل خاص پروسیجر لری، خو مشروط په دی چی څوک د دی موضوع دحل دپاره چمتوسی او د ملت نظر دلوی جرگی او یا ریفراندم له لاری دغه دسرطان دناروغی علاج وکړی. ته بیغمه اوسه چی دا مسئله نه زما په مشوره او نه هم دهجانی په نظر سره دحل لاره پیدا کوی.

خو داخبره د ویلو وربولم چی هرڅوک چی د دی وطن دپایښت په فکر کی دی، دا حق لری د ملی مسایلو په وړاندی خپل نظر څرگند کړی. که مور دیموکراسی ته لږ احترام لرو، باید دخپلومخالفینو نظریاتو د اوریدلو طاقت اوزغم ولرو او ورسره بحثونه وکړو، که هغه نظریات بڼه وی و ئی منو او که ناقصه وی، رد یی کړو. په دی توگه مور کولای سو چی یوه صحی او درسته لار خپل دولت او خلکو ته وړاندی کړو. دولت البته دخپل دمسؤولیتونو په نظر کی نیولو سره داحق لری چی پردغو وړاندیزونو غور وکړی او هغه نظر چی دملی گټو د ژغورلو ارزښت ولری، دهغه څخه استفاده وکړی، او که نه وی ایسته ئی غورځوی. خو دا په کاره چی زمور روښنفکران لاس تر څنی کښی نه نی، د بیچاره او بیوزل خلکو دنجات دپاره یوکار وکړی، نه دا چی هغه دچا خبره "بزرگ بزرگ نمړ که جو لغمان میرسه" کنه نو تر جو لغمان رسیدلو پوری د دی بیچاره "بزرگ" (ولس) به سا وخیژی او بیا به نودلغمان جو هیڅ گټه ورته ونه کړی.

دریم- اوس به راسو دلیکونکی ودی افسوس ته چی زما پریو نقل قول ئی ښکاره کړی دی، او وائی د جهانی رانقل سوی خبری د اوسنی بحث یعنی د دیورند دکړښی د لانجی سره هیچ تړاو نلری، او داسی لیکي: "متأسفانه دیناغلی جهانی دخبرو یوه داسی برخه را اخستل سوی ده، چی داوسنی بحث سره هیڅ مطابقت نه لری او دهغه مخکنی خبری پری سوی دی. زه نه پوهیږم چی دا کار به په قصدی توگه سوی وی او که په تیر ورتنه؟ کښای سی دا په دی خاطر سوی وی، چی دیناغلی جهانی دشخصیت نه په گټه اخستلو سره، خپلو خبرو ته وزن ورکړی او هغه په خلکو ومني."

خو زه وایم خوشبختانه چی ما دباری جهانی داصلی متن سره کومه بی غوری نه ده کړی. اود ده افسوس بیخی بیخایه افسوس دی، ځکه دی نه پوهیږی چی یو څیرونکی دا حق لری چی دخپلی موضوع په اړوند دیوبل لیکوال یوه جمله، یا یوه کلمه، یا یوه برخه راواخلی چی د ده نظر او طرحی ته مرسته رسولای سی خو شرط دادی چی موخذ ذکر کړی. د عبدالباری جهانی مصاحبه یوپراخ مصاحبه ده، په هغه کی د شعر، شاعری او نورو ادبی اړخونو په هکله بحث شوی دی، خو په آخر کی د دیورند په مورد کی څو سوالونه ځینی سویدی. زما مقصد دلته د ده نظر ددیورند دکړښی پر سر دافغانستان او پاکستان په مینځ کی دلانجی په هکله وو.

تاسی وگوری چی دباری جهانی خبری د دیورند دکړښی سره او زما د (برای نجات وطن از بحران، چاره یی جز نوشیدن جام زهر "خط دیورند" نیست) مقالی سره ارتباط لری او که ئی نلری؟ زه دهجانی صاحب دنظر یوه برخه بیا را اخلم: هغه وائی: ".... د برتانیوی هند د رنگپلو سره یو ځای پاکستان منخته راغلی او هغه هیواد په ملگرو ملتونو کی رسمی غړیتوب لری او ټولی نری په رسمیت پیژندلی دی. د یوه هیواد د رسمیت پیژندلو سره د هغه سرحدات په رسمیت پیژندل کپړی او ددی معنی دا ده چی ملگرو ملتونو، نری او له هغی جملی څخه افغانستان دغه سرحدات په رسمیت پیژندلی دي. او له یوه پیژندل سوی هیواد څخه، چی تر افغانستان په سل چنده قوی دی، د دوو

بشپړو صوبو اخیستل د ماشومانو خبرې نه دي. دا مهمه او حیاتي مسئله یوازې په احساساتي کلمو او څو شعرونو او شعارونو نه حلېږي. پاکستان ۱۶۰ میلیونه نفوس او پنځه سوه شل زره پوځ او اټومي وسلې لري. د دې گاونډي سره ټوکی نه سي کېدلای. دا د ماشومانو خبرې نه دي او که تش په بنکنځلو د ډیورنډ کرښه ماتېدلای نو اوس به زر ځله ماته سوې وای.

د افغانستان اوسنی دولت باید یا د ډیورنډ کرښه په رسمیت وپېژني او هیواد د تل لپاره د جنجال څخه خلاص کړي. یا دا موضوع په ملگرو ملتونو کې په جدي توگه مطرح کړي او له هغه چا څخه چې د افغانستان او صوبه سرحد د پښتنو حقوق یې تر پښو لاندې کړي دي د خپل حق غوښتنه وکړي. اوکته نو دریمه یې د زور لاره ده. البته د زور لار هغه وخت ممکنه ده چې په پاکستان کې دېره پښتانه زموږ سره دا ومني چې دوي هم د ډیورنډ د منحوسي کرښې لیري کېدل غواړي او په دې لاره کې مبارزې او قربانۍ ته راسره حاضر دي.

نن ورځ په ټول پاکستان کې د پښتنو داسې تحریک نسته چې یا له پاکستان څخه د استقلال اخیستلو او یا له افغانستان سره د یو ځای کېدلو بربالا پیغه پورته کړي. اوس نوکله چې په پاکستان کې هیڅ څه پورته سوې نه وي. په ملگرو ملتونو کې چا دامسئله مطرح کړې نه وي، حکومتونو یو جدي اقدام کړی نه وي، په تشو نارو وری نه شری کېږي

"(بینوا ویب سائیت ۲۰۰۷)

اوس دي لوستونکی دښاغلی دباری جهانی پورتنیو جملو او روښانه څرگندونو ته خپل پام راواړوی چې د ده نظر زما دمقالې د موضوع سره مستقیم او نشلیدونکی ارتباط لری او که نه؟ خو زه فکر کوم چې د ده افسوس له دې جهته دی چې گواکی جهانی صاحب د ده څخه خپه نسی، ځکه دی دجهانی صاحب دخبرو د ردولو په لټه کې نه، بلکې دسیستانی دخبروپه ردولو پسې دی. **نه پوهیږم زموږاماتور لیکوال اوس د ویلو دپاره بل څسې لری چې بیا ئې په افسوس سره بیان کړی. د دوی دمقالې هره کرښه د ردولو ډیرې زمینی لری خو دا دنموني په توگه دلته په گوته سوه، ترڅوله دې نه راوړوسته دخپلو خبرو په کولوپوه سی او ذهنی حکومونه د داسې یوې ملی او مهمې مسئلې په هکله په نورو پوری ونه تری چې ښه عواقب نلری.**

پای